

Maharadzsák

2011 november 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Olvassa az ember Róna Péter közgazdász legújabb jóslatát, amely szerint Görögország és Olaszország után Magyarország vezetését is „saját emberére” bízhatja az Európai Unió, vagyis Orbán Viktor záros határid?n belül szedheti a sátorfáját.

De vajon hogyan zajlik egy effajta miniszterelnök-csere? Ukázzal, leirattal közlik a hírt, hogy Orbán ideje kitelt, esetleg baráti uniós tankokon hozzák be az új vezetőt? Róna Péter mindenesetre sebészi pontossággal azt is megmondja, hogy Andor László lesz az új miniszterelnök, mégpedig azért, mert „látszik, hogy az unió kihelyezi a periféria országaiba az általa ismert és megbízható embereket. Mindezt alátámasztja a Wall Street Journal cikke is, amelyben arról írnak, hogy Magyarországon lehet a következő nagy válság”.

Vagyis – hogy összegezzük Róna Péter mondandóját – Magyarországon nem demokratikus választásokon döntenek a kormányról és a miniszterelnök személyéről. Éppen úgy, mint a tatárok a kenézeket, a törökök a pasákat, a ruszok a tanácselnököket, a jó nyugatiak is ideültetik a nyakunkra az aktuális tartományfőnököt, mi pedig a jól nevelt rabszolgák fokhagymaszagú mosolyával dolgozunk tovább.

Reméljük, az élet bonyolultabb ennél a technokrata okfejtésnél.

A 21. századi Európa politikai maszkja, a népképviselői demokrácia olyan szükséges szemantikai minimum, amelyet minden érintettnek tisztelnie kell. Ha nem, akkor nincs parlament, nincs általános és titkos választójog, nincsenek politikai pártok, nincs szólás- és véleményszabadság. Magam sem hiszem, hogy a politikai jogok maradéktalanul teljesülnének Magyarországon. De az Amerikából jött Róna Péter mégiscsak furcsán gondolkozik, mert amikor „a periféria országairól” értekezik a fenti interjúban, akkor óhatatlanul is kétszintű demokráciaképet vázol fel. Egyrészt van a nyugati világ, másrészt vagyunk mi, a periférián táncolók, akik még normális kenézt, pasát, tanácselnököket sem tudunk magunknak választani. Szerencsére itt a roppant kulturált Kelet-indiai Társaság, és hozza nekünk az új maharadzsát, Andor Lászlót....

Időzzünk még a szuverén nemzeteket megillető alapjogoknál.

A Népszava rövid interjút készített a budapesti amerikai nagykövettel, aki végre elárulja – idézem –: „(az Orbán Viktorral zajlott)... találkozáson egyebek mellett felvettem a készülő sarkalatos törvényekkel kapcsolatos aggályokat, különösen azokat, amelyek az igazságszolgáltatás függetlenségére és a választási reformra vonatkoznak.”

Erős figyelmeztetés, ha a mindenkoros amerikai nagykövet egy ellenzéki lapnak olyan információkat erősít meg, amelyeket egyébként közvetlenül a találkozó után nem részletezett. Erős figyelmeztetés azért, mert azt jelzi, hogy Eleni Tsakopoulos Kounalakis – elődjével, April Foley-val ellentétben – másfajta diplomáciai felfogást követ, és hírlapi úton sugallja politikai szimpátiáját és ellenérzéseit (ha nem így lenne, nem árult volna el részleteket a Népszavának). Csak hogy a különös kiszivárogtatás – és ez rossz hír a hasonló „szenzációkra” ácsingózó baloldalnak – egyáltalán nem arról tanúskodik, hogy az amerikai diplomáciát valóban érdekelné a magyarországi iszapbirkózás minden mozzanata.

A döntő bizonyíték a WikiLeaks-táviratokban rejlik, amelyeket persze minősíthetünk politikai bulvárnak, de nagyon is kellemes, érdekes olvasmányok, különösen az eredeti nyelven, angolul.

A WikiLeaks-táviratok közzététele azért világméretű csapás az amerikai diplomáciára, mert nemcsak a szokásos ügymenetre, de a diplomaták gondolkodásmódján keresztül az egyes országokra szabott stratégiai magatartásra is rávilágít. Washington a globális játszma részese, és ebben a minőségében vizsgálja a magyarországi történeteket. Az Egyesült Államok felfedett budapesti táviratai jobbra a következő ügyekre szorítkoznak: 1. orosz gazdasági és politikai jelenlét; 2. benyomások vezető magyar politikusokról; 3. szélsőséges mozgalmak Magyarországon. Vagyis olyan kérdéseket vizsgálnak, amelyek – szerintük – adott esetben módosíthatják a helyi amerikai befolyást. Mindezekből nyilvánvalóan következik, hogy a honi igazságszolgáltatás és választási reform csak annyira érdekli őket, amennyiben politikai és gazdasági érdekeikre azok bármiféle konkrét következményekkel járnak.

Tsakopoulos Kounalakis végül is tette a dolgát, védte hazája érdekeit, ezzel nincs is különösebb baj. A baj csak azzal van, ha egy szuverenitására kényes kis országban az ellenzéki sajtón keresztül üzen az amerikai nagykövet. A rossz történelmi tapasztalatok miatt a magyarok többsége, beleértve vezető politikusaink jelentős részét is, a külföldi „gyámkodásra” különösen érzékeny.

Ez Magyarország. És képzelje, nagykövet asszony, itt még az is elfordulhat, hogy a honi baloldal leplezetlenül a bankoknak szorít a megnyomorított, tönkretett magyar családok ellenében... Kíváncsi vagyok, az amerikai hitelválság kirobbanásakor akadt-e számottevő republikánus vagy demokrata politikus Önöknél, aki hírlapi úton sürgette volna, hogy még jobban taglózzák le az amerikai kisembert. Mert nálunk ez történt...

A magyar kormánytöbbség ma szilárd. Amerikai szempontból ez a tény, valamint, hogy hazánkban rend és törvényesség van, mindennél fontosabb. Csak jelzem: belegondolni is borzasztó, mi következne, ha Orbán Viktor

helyére andorlászlók, önjelölt maharadsák, főhrerek, egyszóval fura alakok lépnének. Akkor a szociális és gazdasági feszültség pillanatokon belül szétvetné Magyarországot, és anarchiába süllyedne minden. Gondolom, ezt senki sem kívánja.

Szentesi Zöldi László, magyarhirlap.hu

Ajánló